Nejlepší britská dětská kniha 2017
DOBRODRUH
KATHERINE RUNDELLOVÁ
ARGO

DOBRODRUH

KATHERINE RUNDELLOVÁ

Ilustrovala Hannah Hornová

Přeložila Barbora Punge Puchalská

ARGO

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

Charlesovi

LET

Letadlo začalo jako mávnutím proutku stoupat.

Než se ocitlo v náručí oblohy, chlapec sedící v pilotní kabině se vší silou držel sedačky a ani nedýchal. Fred měl pevně zaťatou čelist a nervózními prsty napodoboval každý pohyb pilota vedle sebe: řídicí páka, plyn.

Letadlo se otřásalo, letělo stále rychleji proti zapadajícímu slunci a kopírovalo Amazonku, která se vinula dole pod nimi. Fred zahlédl na široké modré hladině odraz šestimístného stroje, černou skvrnu mířící k Manausu, městu na vodě. Odhrnul si vlasy z očí a přitiskl čelo k okénku.

Za Fredem seděla dívka a její mladší bratr. Měli stejně klenuté obočí a stejně snědou pleť, stejně dlouhé řasy. Dívka se chovala plaše, do poslední chvíle na letišti objímala

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

rodiče: teď hleděla na vodní hladinu, tiše si pobrukovala, zatímco její bratr se pokoušel sníst bezpečnostní pás.

Ve vedlejší řadě osamoceně seděla bledá dívka s blond vlasy do pasu. Měla halenku s kanýrem kolem krku, který jí sahal až k bradě a který si v jednom kuse stahovala, a šklebila se. Pohledu z okénka se umanutě vyhýbala.

Letiště, z něhož právě odstartovali, byla prašná a téměř liduprázdná rozjezdová dráha pod ostrým brazilským sluncem. Fredův bratranec trval na tom, aby si Fred oblékl školní uniformu a kriketový svetr, takže teď si v té vyhřáté, dusné kabině připadal, jako by se vařil ve vlastní šťávě.

Motor zaburácel, pilot se zamračil a poklepal na knipl. Starý muž s vojenskou vizáží měl husté chlupy v nose a šedý navoskovaný knír, jenž podle všeho vzdoroval běžným zákonům gravitace. Pilot přidal plyn a letadlo vystoupalo výš do oblak.

Už byla skoro tma, když se Freda zmocnily obavy. Pilot začal říhat, nejprve tiše, pak nahlas a opakovaně. Škubl rukou a letadlo se zničehonic naklonilo doleva. Za Fredem kdosi vykřikl. Stroj se trhaně vzdaloval od řeky a mířil nad příkrov stromů. Pilot zamručel, zajíkl se, ubral plyn a letadlo zpomalilo. Muž zakašlal, ale znělo to, jako by se dusil.

Fred se na něho podíval – pilot začínal být v obličeji stejně šedý jako jeho knír. „Jste v pořádku, pane?“ zeptal se. „Můžu vám nějak pomoct?“

Pilot zalapal po dechu a zavrtěl hlavou. Natáhl se k řídicímu panelu a vypnul motor. Řev utichl. Nos letadla se sklonil k zemi. Stromy se začaly zvětšovat.

„Co se děje?“ vyhrkla blonďatá dívka. „Co to dělá? Ať toho nechá!“

Chlapeček vzadu se dal do křiku. Pilot krátce, silně sevřel Fredovi zápěstí a pak se hlavou zhroutil na palubní desku.

A obloha, jež ještě před pár vteřinami vypadala tak spolehlivě, byla ta tam.

ZELENÁ TMA

Fred běžel a vrtalo mu hlavou, jestli není mrtvý. *Jenže,* pomyslel si, *smrt by určitě byla tišší.* V dlaních a chodidlech cítil burácení plamenů a hučení vlastní krve.

Noc byla černá. Pokusil se v běhu nadechnout a zavolat o pomoc, ale v krku měl příliš sucho a škrábalo ho v něm. Dloubl se prstem do zadní části jazyka, aby měl víc slin. „Je tam někdo? Pomoc! Hoří!“ zakřičel.

Odpovědí mu byl lomoz ohně; ze stromu za ním vyšlehl gejzír plamenů. Ozvalo se mohutné zahřmění. Žádné jiné odpovědi se nedočkal.

Jedna z hořících větví praskla, rudě se rozzářila a zřítila se ve spršce jisker. Fred uskočil, odvrávoral dozadu do tmy a uhodil se hlavou o něco tvrdého. Větev dopadla přesně tam, kde jen chvilku předtím stál. Fred polkl žluč, která

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

se mu drala do krku, a znovu se dal do běhu, rychleji a usilovněji.

Něco ho zasáhlo do brady, a tak se sehnul a při tom se uhodil do tváře, ale byla to jen kapka deště.

Déšť se spustil náhle a prudce. Proměnil saze a pot na jeho rukou v kaši připomínající dehet, ale zároveň začal hasit oheň. Fred přešel z běhu do klusu, pak se zastavil. Lapal po dechu, dusivě kašlal a ohlédl se k místu, z něhož přiběhl.

Malé letadlo uvízlo ve větvích. Kouřilo se z něj a k nočnímu nebi stoupala bílá a šedivá mračna.

Chlapec se omámeně, zoufale rozhlédl kolem sebe, ale neviděl ani neslyšel žádnou lidskou bytost, jen cítil, jak se mu kolem kotníků ovíjejí rostliny podobné kapradinám, k obloze se tyčí stromy vysoké desítky metrů a z nich se ozývá vyděšený křik rozrušených ptáků. Fred vší silou zatřepal hlavou, snažil se dostat z uší rámus, s nímž se zřítili k zemi.

Měl sežehlé chloupky na pažích, páchly po vejcích. Sáhl si na čelo: na prstech mu zůstal kus ohořelého obočí. Utřel si ho do rukávu košile.

Fred se na sebe podíval. Jedna nohavice byla roztržená až ke kapse, ale podle

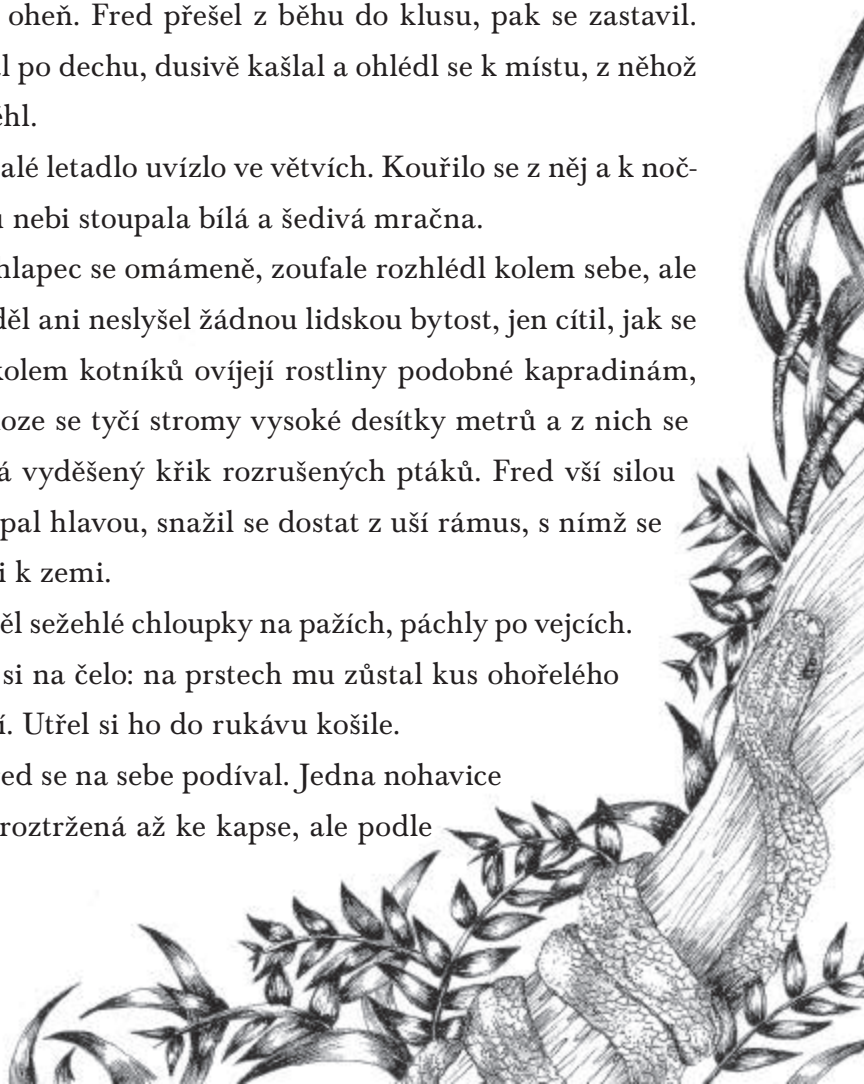

všeho neměl nic zlomeného. Záda a krk mu však ochromovala sžíravá bolest, kvůli níž skoro necítil ruce a nohy.

Zčistajasna se ze tmy ozval hlas. „Kdo je tam? Jděte pryč!“‘

Fred se prudce otočil. V uších mu nepřestávalo hučet, sebral ze země kámen a hodil ho směrem, odkud hlas přicházel. Přikrčil se za strom a přidřepl, připravený vyskočit nebo vyběhnout.

Srdce mu bušilo jako o život. Tajil dech.

„Propánajána, neházejte po nás nic!“ rozčílil se hlas.

Byl to dívčí hlas.

Fred vykoukl zpoza stromu. Do temně zeleného lesního podloží pronikalo měsíční světlo a vrhalo proti stromům dlouhoprsté stíny, takže neviděl nic než dvojici keřů, v obou to šustilo.

„Kdo je to? Kdo je tam?“ ozvalo se z druhého keře.

Fred zamžoural do tmy a ucítil, jak se mu zježily zbývající chloupky na pažích.

„Neubližujte nám, prosím vás,“ pravil keř. Nemluvil s britským přízvukem, ale o něco měkčeji, a rozhodně patřil dítěti, ne dospělému. „To ty jsi po nás hodil hovínko?“

Fred se podíval na zem. V záchvatu paniky popadl kus letitého, vysušeného zvířecího trusu.

„Jejda," řekl. „Ano." Jeho oči pomalu přivykaly tmě a on uviděl, že na něho z šedozeleného přítmí podrostu vykukují svítící oči. „Vy jste z letadla? Jste zranění?"

„*Ano*, jsme zranění! Spadli jsme z nebe!" vyhrkl jeden keř a druhý namítl: „Ne, moc ne."

„Můžete vylézt," ujistil je Fred. „Jsem tu jen já."

Druhý keř někdo rozhrnul. Fredovi se sevřelo srdce. Dívka a její bratr byli pokrytí škrábanci, spáleninami a popelem, který se smísil s potem a deštěm a pokryl jim tváře černou mazlavou kaší – ale byli naživu. Není sám. „Vy jste přežili!" vyhrkl.

„Jistěže ano," odsekl první keř, „jinak bychom asi nemluvili, že?" V prudkém lijáku se zjevila blonďatá dívka. Pohlédla z Freda na ostatní. „Jsem Con," pronesla. „To je zkráceně Constancie, ale jestli mě tak oslovíte, zabiju vás."

Fred vrhl letmý pohled po druhé dívce. Nervózně se usmála a pokrčila rameny. „Fajn," přikývl. „Když to říkáš. Já jsem Fred."

„Já jsem Lila," představila se druhá dívka. K boku si tiskla brášku. „A tohle je Max."

„Ahoj." Fred se pokusil usmát, ale pořezaná kůže na tváři se mu bolestivě napjala, a tak to vzdal a spokojil se s úšklebkem zahrnujícím pouze levou půlku obličeje.

Max už neplakal, jen lapal po dechu a zarýval prsty do sestry tak silně, až jí naskočily na kůži modřiny. Nakláněla se na stranu, aby ho udržela, samým vypětím se třásla. Vypadají jako nějaký dvouhlavý tvor s propletenými pažemi, napadlo Freda.

„Je tvůj bratr vážně zraněný?“ zeptal se.

Lila zoufale poplácala Maxe po zádech. „Odmítá mluvit – jen brečí.“

Con se ohlédla zpátky k ohni a zachvěla se. Plameny jí ozářily obličej. Vlasy už neměla blonďaté; byly šedé od sazí a hnědé od zaschlé krve a na rameni měla škrábanec, který byl zřejmě hluboký.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Fred a otřel si déšť z očí. „Ta rána vypadá ošklivě.“

„Ne. Nejsem v pořádku,“ odsekla Con. „Jsme ztracení v amazonské džungli a statisticky vzato je velice pravděpodobné, že tady umřeme.“

„Já vím.“ Fred měl pocit, že mu to nemusí připomínat. „Jen jsem chtěl –“

„Takže, ne,“ dodala tenkým, pisklavým hláskem, „myslím, že by bylo správné říct, že nikdo z nás není v pořádku, ani v nejmenším, ani náznakem.“

Keře zašelestily. Fredovu tvář dál bičoval déšť.

„Musíme si najít úkryt," řekl. „Velký strom, jeskyni nebo něco, co by —"

„Ne!" vykřikl náhle Max hlasem plným strachu, až mu od pusy vystříkly sliny.

Fred ustoupil a zvedl ruce. „Nekřič! Jen jsem chtěl —" Pak se zahleděl směrem, kam ukazoval Maxův natažený ukazováček.

Necelých deset centimetrů od Fredovy boty se plazil had.

Byl posetý hnědočernými skvrnkami, aby splynul s porostem džungle, a hlavu měl velkou jako pěst. Na okamžik nikdo ani nedýchal. Džungle vyčkávala. Pak ze sebe Max vyrazil druhý výkřik, který prořízl noc, a všichni čtyři se otočili a vzali nohy na ramena.

Půda byla nasáklá deštěm a oni neohrabaně běželi, stříkali si navzájem bláto do očí a odírali lokty o stromy. Fred uháněl, jako by to ani nebyl on, rychleji než kdy předtím, dlaně natažené před sebe. Zakopl o kořen a udělal kotrmelec; vyškrábal se na nohy a plival hlínu. Pak běžel dál. Déšť ho oslepoval a ve tmě kolem něj se míhaly stíny.

Náhle se za ním ozval křik.

„Prosím, Maxi," žadonila Lila.

Fred se otočil a uklouzl v blátě.

„Nechce běžet," posteskla si Lila a sklonila se k bratrovi. „A já už ho neunesu!"

Chlapeček ležel na zádech, plakal, jako když ho na nože berou, celý se v tom prudkém lijáku třásl.

„Tak pojď," Fred si ho přehodil přes rameno. Max byl mnohem těžší, než čekal, a když ho zvedl, začal křičet, ale Fred ho chytil za kolena a dal se do běhu, celé tělo mu ochromila prudká bolest. Slyšel, jak Lila dusá za ním.

Když se Fred vyřítil z lesa a ocitl se na mýtině, už ho nesnesitelně píchalo v boku. Prudce se zastavil, Max se uhodil o jeho záda do hlavy a vykřikl. Vztekle se snažil Freda kousnout do lopatky.

„Nekousej mě, prosím tě," řekl mu Fred, ale Max mu sotva věnoval pozornost. Místo toho ohromeně civěl před sebe.

Stáli pod širým nebem na kraji rozlehlého kruhu stromů ozářeného baculatým měsícem. Na zemi ležel koberec z mechu a trávy a obloha byla tak hustě posetá hvězdami, že stříbrná záře rozjasnila tmu. Fred postavil Maxe na zem, zůstal stát zlomený v pase a s rukama na stehnech lapal po dechu.

„Honí nás ten had?" chtěl vědět Max.

„Ne," vyrazila ze sebe Con.

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

„Jak to víš?“ zakvílel Max.

Lila padla na kolena, držela se za bok. „Hadi nikoho nehoní, Maxíku. To oba víme. Jen jsem...“

„Zpanikařila,“ dořekla Con hořkým hlasem. „Přesně to se stalo! Jen se podívej: žádní hadi. Zachovali jsme se hloupě. Ještě víc jsme zabloudili.“

Půda na mýtině se svažovala k velké louži. Fred k ní došel, namožené svaly ho bolely, a přičichl k ní. Voda páchla hnilobou, ale on měl strašnou žízeň. Lokl si, ale okamžitě vodu vyplivl. „Hnus,“ oznámil. „Smrdí jako umrlcova noha.“

„Ale já mám žízeň,“ zakňoural Max.

Fred se rozhlédl po mýtině v naději, že najde vodu dřív, než se Max znovu rozbrečí.

„Když si vyždímáš vodu z vlasů,“ navrhl mu Fred, „získáš pár kapek.“ Sčísl si mokré vlasy do čela a zkroutil je: na jazyk mu steklo pár kapek. „Lepší než nic.“

Max si chvilku žužlal vlasy, pak pevně zavřel oči. „Mám strach,“ oznámil věcně, bez kňourání. Fredovi to připadalo snad ještě horší, než kdyby plakal.

„Já vím,“ opáčila chlácholivě Lila. „Všichni máme strach, Maxíku.“ Přešla k bráškovi a přitáhla si ho k sobě. Prstíky ji chytil za spáleninu na zápěstí, ale neokřikla ho. Začala

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz